

שפת אמת פרשת צו ושבט הגדול

שפת אמת צו תרמ"ד

ב"ה מפ' צו ושבט הגדול:

במדרש 'צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה' זש"ה (משלי י) 'שנאה תעורר מדנים ועל כל פשעים תכסה אהבה' שנאה שנתנו ישראל ביניהם לבין אביהם שבשמים היא עוררה להן דיני דינין וגו' ועל כל פשעים תכסה אהבה שאוהב המקום את ישראל שנא' (מלאכי א') אהבתי אתכם אמר ה'.

דכ' אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ידוע מדברי קדשו של הבעש"ט כי צריך להיות תמיד נקודה התלהבות בלב איש ישראל. וע"ז נאמר אש תמיד תוקד. המזבח רמז על הלב. ותמיד אינו דייקא בזמן אבל צריך להיות התלהבות על תמיד. וכשמקבל על עצמו בכל לב ונפש שלא ישתנה אז לא תכבה.

דכ' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. פי' שיש בכל לב איש ישראל נקודה טמונה בהתלהבות לה' שלא יוכל להיות נכבה. והגם כי לא תכבה הוא לאו. אבל הוא הבטחה ג"כ.

וכמו שכ' חז"ל אעפ"י שאש יורד משמים מצוה להביא מן ההדיוט. כמו כן בנפש האדם שצריך להיות תשוקת רשפי אש בלב בוער לעבודת הבורא ית' ולחדש בכל יום זה ההתלהבות כמ"ש ובער עלי' הכהן. כל עובד ה' נקרא כהן.

והתעוררות אהבה הנ"ל בלבנות בני' הוא העבודה שבלב זו תפלה שבמקום קרבן. וכשיש זאת ההתלהבות. כל מחשבה זרה העולה על הלב נשרפת. כמ"ש בזוה"ק מחשבה רעה העולה על מוקדה כו'. כי זאת היתה עיקר הכוונה בכל המחשבות העולות על הלב שיהיו מתבטלים בעלותן על לב עובד ה' ועי"ז מתעלין ומתבררין כל המחשבות זרות.

וז"ש כל הלילה עד הבוקר. ולכאורה עד הבוקר מיותר כיון דכ' כל הלילה. רק לרמוז שמזה התערבות והחושך של מחשבות זרות המערבין לב העובד ה'. מזה נעשה לבסוף בוקר. כי כן הסדר ויהי ערב ויהי בוקר שמתברר התערובת טו"ר.

וכמו ימי המעשה הם הכנה לשבת. וימי עוה"ז הכנה לימי עוה"ב. כן ע"י מלחמה הנ"ל בלב עובד ה' כל הלילה עד הבוקר. וכמו כן בימי הגלות שנק' לילה בוודאי יבוא מזה הבוקר.

זהו ענין ביעור חמץ דכ' תשביתו שאור פרש"י תבטלו. ובאמת אמרו אין ביעור חמץ אלא שריפה כמ"ש התוס' שם על רש"י. אכן הרמז כי זה הביטול בלב מרוב התלהבות הרצון להשי"ת נשרף ומתבטל המחשבה זרה כענין בטל רצונך מפני רצונו. מפני רצונו דייקא. מרוב אהבה ודביקות וכלות הנפש לעשות רצון השי"ת עד שכל הרצונות יתבטלו כהמס דונג מפני אש.

ובוודאי בימים אלו קודם פסח מתחדש אהבה ורצון בלבנות בני' שהם הימים שבחר בנו השי"ת ועשו בני' מצוה הראשונה בשמחה. לכן עדיין בימים הללו מתעורר אהבת בני' להשי"ת לכן בכח זה יכולין להשבית ולבטל החמץ:

ואא"ז מו"ר ז"ל פי' כי בשבת זה סוף השנה מתאספין כל הנ' שבתות השנה לזכות לגאולה כו' ע"ש. כי בכל שבת יש בחי' יציאת מצרים כדכתיב זכר ליציאת מצרים. וכמ"ש בזוה"ק שנזכר נ' פעמים יצ"מ בתורה. שכל השערי בינה יש להם מצרים כמ"ש במ"א. וזה נוהג בכל אדם שאף נקודה דעת הקטנה יש לה חמשים שערים.

ובכל שבת נפתח שער אחד כמ"ש ביום השבת יפתח. אמת שגם בכל יום מצוה לזכור יציאת מצרים כי נחלק גם לשס"ה בחי'. אבל בכלל כפי עבודה בששת ימי המעשה זוכין לצאת בשבת קודש להיות נפתח השער כנ"ל.

גם שבת הגדול הוא כמו שבת תשובה רק שהוא בבחי' אהבה שצריך כל אדם לשוב להשי"ת מגודל החסד שעשה עמנו בשהוציאנו ממצרים ובחר בנו להיות לו לעם נחלה. וזה שבת הגדול שישוב האדם בתשובה על ידי גדלותו ית':

שפת אמת לשבת הגדול תר"מ

בענין שבת הגדול פרשנו כבר כי השבת הי' מצפה על גאולה כמ"ש כנס"י יהי' בן זוגך. וכביכול נתגדל השבת ביציאת בני"מ מצרים. כי השבת הוא מעין עוה"ב ואין בכח התחתונים לקבלו. זולת בני"מ שהם יש להם כח מלמעלה מהטבע אם כי הם תוך הטבע. וזה ענין נשמה יתירה. ולכן נק' ב"ז של שבת.

וכתיב זכור כו' יום השבת לקדשו מכלל שבנ"י מוסיפין קדושה להשבת. ואין זה חידוש כי הוא כח הבורא ית' ששם בנפשות בני"מ. וז"ש במד' זכור אשר אמרתי לשבת כנס"י יהי' בן זוגך. והנה העולם מקשים מדוע נקבע שם זה לשבת ולא לכל יום עשור לחודש. אבל באמת הרגישו חז"ל כי השבת סייע להם לקבלת מצוה ראשונה זו והשי"ת עשה התקשרות לגאולתן של ישראל ע"י השבת. לכן אומרים זכר ליציאת מצרים בקידוש של שבת.

ועיקר שם שבת הגדול הוא רמז לעתיד ליום שכולו שבת שיש לנו לקוות בימים אלו לגאולה שלימה. וע"י התשוקה לצאת משיעבוד הסט"א ולכנוס בעול מלכות שמים. עי"ז זוכין לגאולה.

כמו שהי' המצוה מקחו בעשור שקודם הגאולה לא היו יכולין לקיים המצוה כראוי. והמצוה הי' הכנה לגאולה לכן הי' העצה ע"י הרצון והתשוקה באלה הד' ימים נעשה הכנה להגאולה. כמו כן גם עתה המצוה שואלין ודורשין קודם הפסח ע"י שמצפין לגאולה שיש לכל נפש מישראל גאולה בפסח וע"י התשוקה יכול לקבל בפסח כל אחד לפי מדריגתו: